

Prædiken til 1. søndag efter påske Joh. 20, 19-31

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Om aftenen den samme dag, den første dag i ugen, mens disciplene holdt sig inde bag lukkede døre af frygt for jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem og sagde til dem: »Fred være med jer!« Da han havde sagt det, viste han dem sine hænder og sin side. Disciplene blev glade, da de så Herren. Jesus sagde igen til dem: »Fred være med jer! Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer.« Da han havde sagt det, blæste han ånde i dem og sagde: »Modtag Helligånden! Forlader I nogen deres synder, er de dem forladt, nægter I at forlade nogen deres synder, er de ikke forladt.« Thomas, også kaldet Didymos, en af de tolv, havde ikke været sammen med dem, da Jesus kom. De andre disciple sagde til ham: »Vi har set Herren.« Men Thomas sagde til dem: »Hvis jeg ikke ser nagemærkerne i hans hænder og stikker min finger i nagemærkerne og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke.« Otte dage efter var hans disciple atter samlet, og Thomas var sammen med dem. Da kom Jesus, mens dørene var lukkede, og stod midt iblandt dem og sagde: »Fred være med jer!« Derpå sagde han til Thomas: »Ræk din finger frem, her er mine hænder, og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende.« Thomas svarede: »Min Herre og min Gud!« Jesus sagde til ham: »Du tror,

fordi du har set mig. Salige er de, som ikke har set og dog tror.« Jesus gjorde også mange andre tegn, som hans disciple så; dem er der ikke skrevet om i denne bog. Men dette er skrevet, for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds søn, og for at I, når I tror, skal have liv i hans navn. Johannesevangeliet 20,19-31

Hvad skal folk konkludere om Kristus, når de møder os sammen og hver især, synes du?

Når jeg af og til går i Irma – og det gør jeg for at slippe for de fattige – køber jeg den dér mælk, hvor kartonen har en blomsteromkranset ko, og hvor der er markblomster og korn nede ved bunden. Enten dén eller den, der hedder 'græsmælk', og som koster 17 kroner.

Udelukkende fordi fortællingen er god og trøstende – og dét her er, hvad jeg hører, når jeg står foran køleskabet: ”Denne mælk, min herre, er fra en glad ko, der faktisk hedder Bertha, at De ved det, og hun går rundt på en blomstereng og giver glad og gerne sin mælk til ordentlige folk som Dem”. Græsmælkekartonen har et dødssygt design, men fortællingen er kort og god: ”Koen spiser saftigt, grønt græs” – mere behøver jeg ikke at få at vide for at købe den.

De mere kyniske af jer vil nok sige, at jeg lader mig narre, og at der nok er omtrent det samme i. Den slags usle tanker ligger mig naturligvis fjernt; jeg tror fuldt og fast på den historie, kartonen fortæller om mælkens herkomst. Men jeg er jo også præst, og sådan én er nem at bilde ting ind.

Men der er jo noget i det med, at en fortælling om noget får os til at se tingene med andre øjne. Hvis nu nogen ved bordet siger ”Nå, det var da en pæn dug”, og jeg så svarer ”Tak, den er fra Ikea”, så er den samtale nærmest slut, medmindre vedkommende så siger, at man faktisk kan få mange gode ting i Ikea, efterhånden.

Men hvis jeg svarer, at den er et arvestykke fra min oldemor i Indien, så kommer der pludselig mange flere spørgsmål, fortællingen udvider sig, og folk begynder måske at hæfte sig ved det sarte mønster, som ved nærmere eftersyn forestiller en persisk påfugl, og man føler andægtigt på det ædle materiale og føler sig både godt tilpas, fordi der er gjort noget ud af det, men også lidt ængstelig, fordi man så er bange for at spille på oldemors dug.

Spørgsmålet 'Hvad er dét her?' besvares med fortællingen om det, og fortællingen skærper vores opmærksomhed. Og spørgsmålene 'Hvem er det?' og 'Hvem er jeg?' ville Karen Blixen besvare med, at det helt kommer an på, hvad der fortælles om et menneske, og hvad et menneske fortæller sig selv frem som. Jeg går ud fra, at I finder omtalen af luksusmælk og duge dybt fascinerende, men det er vel ikke for at høre om dét, vi er kommet i kirke. Det er jo for at møde Kristus og for at komme lidt mere på det rene med, hvad hulen vi stiller op med hans opstandelse.

Og i dén sag kommer disciplen Thomas os til hjælp. Stakkels Thomas, der altid skal udsættes for at være ham, der tvivler. Tvivlernes helgen. Og det er jo på en måde rigtig nok.

Men han er mest noget andet. Han er dén, der binder os sammen med disciplene. De, som så og gik sammen med Jesus, og os, der kun kan gøre os forestillinger om, hvordan han så ud, hvordan hans stemme lød, hvad hans morgentoilette mon indebar, og mere

af den slags.

Thomas sér, men han stikker netop ikke sin finger ind i den opstandes åbne sår. Han bekender med det samme: ”Min Herre og min Gud!”

At hele sceneriet finder sted på 8.-dagen er ingen tilfældighed. 8.-dagen var dagen for fejringen af Guds pagt med sit menneske, så vi er her i beretningen simpelthen til gudstjeneste. Og så kommer bindeleddet: han bekender, fordi han har set den opstandne, vi bekender på trods. Og vi erklæres salige, fordi vi tør tro på dét, vi ikke har set, men som disciplene så inden Kristi himmelfart. De så den opstandne som en krop. Ikke som én de genkendte, men alligevel som ham, de kendte. Bare på en anden måde. Maria så ham som havemanden, de to disciple så ham som en, der slog følge med ham.

Hér står han såret, men lyslevende foran dem. Opstået som den korsfæstede og fornedrede.

Og det kan da godt være, at nogle vil sige, at disciplene havde privilegeret adgang til Jesus, ja, til den korsfæstede og opstandne. De gik jo rundt sammen med ham. Men siden det er i en gudstjeneste-setting, at han står der lyslevende, må vi jo tro, at de allerede dengang mente, at ved gudstjenestefejringen var den opstandne Kristus 'til stede med al sin kærligheds rigdom'.

Det er en fattig Kristus, der kun er en menneskekrop. Eller måske skulle jeg sige, at det er en *ubrugelig* Kristus, der kun er én

menneskekrop.

Han er fuldt ud til stede her i dag som brød og vin, krop og blod. Ligesom han er fuldt ud til stede som brød og vin hvor som helst der fejres gudstjeneste. Til glæde og til påmindelse om syndernes forladelse for enhver. Den korsfæstede og opstandne Kristus først er fuldbyrdet, og først kommer 100 % til sig selv og bliver den, han skal være, når han ikke længere er blot én menneskekrop, men et legeme, der finder sted over det hele på én og samme tid.

Hvad disciplene så dengang var kun begyndelsen, et lille hvedekorn, der var dødt, og som lagdes i jorden, og som kun lige var begyndt at spire. Kristus fuldbyrder først sit liv og værk i skikkelse af brød og vin.

Eller skal vi gå videre?

Ja, det skal vi. For Kristus er først fuldbyrdet, når hans legeme og blod bæres af os. Når vi bliver bærere af Guds liv. Bærere af Kristus.

Som Paulus sagde, er vi – kirken, forsamlingen af døbte – Kristi legeme på jorden. Det kan godt være, at det er en salig tilstand for os, sådan som Kristus siger til Thomas. Men det betyder ikke, at det er en ufarlig tilstand eller en særligt beskyttet tilstand. Det har vi desværre igen måttet se på Sri Lanka; det er sket før, det sker nu og det vil ske igen. Korsfæstelsen af Kristi legeme finder sted hele tiden. Men det samme gør opstandelsen. Så jeg vil slutte prædikenen med et par spørgsmål:
Hvordan kunne du bedst tænke dig, at andre

mennesker og skabninger skal møde den opstandne Kristus?

Eller sagt på en anden måde:

Hvad synes du, folk skal konkludere om Kristus, når de møder os på gader og stræder, på internettet, på rejser, til hverdag, i alle mulige situationer?

Det fortælles jo nemlig, at vi som bekendere og kirkens levende sten, der modtager brød og vin, som afsløres som hans krop og blod, simpelthen er en del af den opstandnes legeme.

Hvad han var som en enkelt krop, modtager vi som brød og vin, og hvad han er som brød og vin, bliver han som mange, ja, utallige kroppe hér og verden om.

Den fortælling skal vi nok høre jævnligt – og gøre alvor af ved at tage den på os.

Henrik Winther Nielsen
Frederiksborg slotskirke

Salmer (Den Danske Salmebog):

224: Stat op, min sjæl, i morgengry

218: Krist stod op af døde

450: Du kommer, Jesus, i vor dåb

249: Hvad er det at møde den opstandne mester

365: Guds kærlighed ej grænse ved

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk